

RELIGIONENS PÅNYTTFÖDELSE

Text av address delivered by

**Hadrat Mirza Tahir Ahmad
Supreme Head of the
Islams Ahmadiyya Samfund in Sydney,
Australia**

AHMADIYYAT OCH FILOSOFIN OM RELIGIONENS PÅNYTTFÖDELSE

Efter ett tal av Hazrat Mirza Tahir Ahmad, Khalifatul Masih IV i Sydney, Australien

Idag talar jag till er om den Islamiska filosofin om religionernas pånyttfödelse. Religioner pånyttföds alltid genom gudomlig ingripande. En reformator sänds av Allah, den Allsmåktige, för att vända bort människorna från materialismen och återföra dem till deras Skapare. En sådan reformator kräver alltid ofantliga offer i Guds namn. Han anmodar människorna att arbeta hårt i sitt anletes svett; att hålla ut och vara tålmodiga, och informerar dem att de som strävar efter att leva, måste vara villiga att göra sig av med sina liv. Han förbereder dem på en lång och smärtsam kamp mot blind motstånd och förföljelse till händerna av dem, som de älskar och bemödar sig att rädda. Detta är sannerligen den enda verkliga och eviga filosofin om religionspånyttfödelse. Varje filosofi som sätter sig emot den, är ren fantasi.

Jag måste trots allt nämna, att alla islams sekter inte är eniga härom. Ett stort antal muslimer tror, att en fundamental förändring har ägt rum i form av religionspånyttfödelse. Ahmadiyya-muslimska samfundet tror, på andra sidan, att denna historiska process är konstant och oförändrad. Av fruktan att åsiktsskillnaden bland muslimer skapar felaktig uppfattning, anser jag det nödvändigt att uppräknade de fundamentala övertygelserna, som sammanbinder alla muslimer oavsett av vilket samfund de tillhör.

Varje muslim, oavsett sekt, tror att Gud är en och att den Helige Profeten Muhamad (frid vare med honom) är Hans profet. Varje muslim tror, att Islam är den slutgiltiga religionen för mänsklighetens frälsning. Alla muslimer tror, att

Islam skall fortsätta uppfylla människans andliga behov till domens dag. Alla muslimer tror, att lagen, som uppenbarats genom den Helige Profeten Muhammad, är oföränderlig och att Quranen är oförvanskad och oföränderlig i minsta detalj. Muslimer av alla trosriktningar tror, att den Helige Profeten Muhammads edikt äger giltighet och myndighet ända till människosläktets slut. Muslimer från alla sekter tror, att det endast är genom en förbindelse med den Helige Profeten Muhammad att ljuset från den eviga sanningen kan förnimmas. Dessa grundläggande punkter i trosläran delas av alla muslimer utan undantag.

Med så mycket gemensamt återstår fortfarande den fundamentala skillnaden, som ställer Ahmadiyya-muslimska samfundet åt sidan från andra muslimer skillnaden i frågan om Islams pånyttfödelse. Alla andra skillnader utgår från denna huvudfråga.

Hur skall Islam kunna återupplivas? Hur skall ett nytt liv och en ny vitalitet ingjutas i Islam? Precis som Ahmadiyya samfundet förklarar alla andra muslimer, att svaret ligger i Kristi, Marias son, utlovade ankomst och i den utlovade Imam Mahdis (refonnatorn utnämnd av Gud som skulle gudomligt ledas) uppträdande. Denna punkt av uppenbar endräkt, när uttolkad, frambringar faktiskt två diametralt motsatta uppfattningar.

Ahmadiyya-muslimska samfundet betraktar profetian om Kristi ankomst som illustration av ett talesätt. Samfundet tror, att profetiorna beträffande Imam Mahdi även är allegoriska. Vi tror, att den djupaste innebörden i dessa profetior inte kan förstås, om de uppfattas i sin ytliga mening. I motsats till detta insisterar Islams andra sekter på en bokstavlig fullbordan av dessa profetior. Detta är den fundamentala skillnaden som

utmärker och avsätter - Ahmadiyyasamfundet från andra sekter.

En bakgrund till profetierna

Den Helige Profeten Muhammad var underrättad om muslimernas allmänna trolöshet samt om deras förkrossade strider. Genom en gudomlig uppenbarelse förutsade han för 1400 år sedan, att muslimerna skulle splittras i sjuttiotvå sekter. Han beskrev muslimernas ömkliga tillstånd så detaljerat som om en bild över vår era hade utvecklat sig framför hans ögon. Profetens traditioner innehåller en exakt symbolisk beskrivning av vår tid. Han sade: "Islam kommer inte att lämna något efter sig förutom sitt namn. Trots att moskéer ska vara fulla av dyrkare, kommer de att vara utan andlig ledning. Deras religiösa lärde kommer att bli den värsta skapelsen under himlavalvet." Tillsammans med dessa fruktansvärda förebud lämnade han emellertid även underbara nyheter. Han sade, att trots denna förskräckliga nödläge skall "den islamiska nationen inte förgås:

كَيْفَ تَهْلِكُ أُمَّةٌ أَنَا أَوْلَاهَا وَعِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ آخِرُهَا

"Hur kan min följeslagare förgås när jag är med dem vid deras början och *Jesus*, Marias son, är med dem vid deras slut." (Masnad Ahmad: Kanzal Aamal vol 7, s 203)

Sedan sade han:

كَيْفَ أَنْتُمْ إِذَا نَزَلَ ابْنُ مَرْيَمَ فِيكُمْ وَإِمَامُكُمْ مِنْكُمْ

"Hur skall ni vara när Marias son ska nedstiga bland er; och han är er anförare bland er?" (Bukhari: Profeternas bok)

Och han upprepade nyheten i dessa ord:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيُوشِكَنَّ أَنْ يُنَزَّلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا عَدْلًا

"Jag svär vid Honom som har mitt liv i sin hand, att Marias son ,skall nedstiga bland er och han skall medela med rättvisa." (Bukhari: Profeternas bok)

Den Helige Profeten lämnade även nyheter om en stor imam, Imam Mahdi, som skulle framträda tillsammans med Jesus, Marias son.

Ahmadiyya samfundet och de andra muslimska sekterna är eniga i övertygelsen om att Islam skall återuppväckas, och dess globala triumf är sammankopplad med Kristi ankomst och Imam Mahdis framträdande. Ahmadiyya samfundet skiljer sig emellertid från de övriga om vad gäller tolkningen av dessa profetior. Det hävdar, att profetiorna skall ses i ljuset av den gudomliga lagen såsom uppenbarad i handling och i samklang med de tidigare profeternas historia. De andra muslimska sekterna hävdar å andra sidan, att profetiorna inte har något inre, djupare budskap och håller fast vid deras bokstavliga betydelse.

Icke-Ahmadiyya-muslimers uppfattning

I all rättvisa åt våra motståndare skall jag nu försöka förklara våra motståndares uppfattning som likställer Islams renässans med dess ekonomiska och politiska herravälde. Det finns kanske en förklaring till detta. Maktbegär och lystnad efter guld har traditionellt alltid dominerat mänsklighetens strider. Därför skulle höjdpunkten för nationell pånyttfödelse betyda politisk och ekonomisk överlägsenhet. Detta tillstånd skulle lämpligen enligt dem framkallas genom gudomlig ynnest.

Detta är mer eller mindre den åsikten som många har, beträffande Islams pånyttfödelse. Enligt denna övertygelse skall Messias ankomst förkunna Islams politiska erövringsepok, medan Imam Mahdis framträdande skall föranleda dess ekonomiska dominans.

Först skall jag ange huvuddragen av deras föreställning om Messias ankomst. De tror, att den riktige Jesus, Marias son, som Quranen förkunnar en israelitisk profet, kroppsligen skall nedstiga från himmelen. Han skall med svärd i hand omedelbart börja hugga ihjäl alla Islams fiender. Hans världsomspännande framfart kommer att ha tre stora mål:

Det första skall vara att förrinta korset. Inte bildligt utan bokstavligt. Han skall förstöra symbolen för kristen tro med sådan kraft, att inte ett enda spår kommer att lämnas kvar. Inte ett enda kors kommer att finnas synligt i kyrkor, hem eller runt någons hals. Enligt dem skall hans nästa viktiga uppgift vara att utrota alla sorters svin- både husdjur och vilda. Följaktligen kommer de som följer korset att varken ha ett kors att bedja framför eller en gris att äta. Således kommer Kristus att fråntaga de kristna inte endast saker för deras andliga näring utan även deras kroppsliga föda.

Den tredje uppgiften för Messias skall vara att döda "Dajjal", Antikrist. Nu Vem är denna Antikrist? Enligt traditioner, om man tolkar den bokstavligt som en del gör, skall han vara en enögd koloss, som kommer ridande på en åsna av enorma proportioner. Han skall vara så lång att hans huvud når över molnen. Alla profeter har varnat sina följeslagare för denne Antikrists ondska. Medan Antikrist är upptagen med att ödelägga jorden, kommer Messias att nedstiga från himmelen. Han inlåter sig i strid med Antikrist nära Damaskus och dräper

honom. Sedan erövrar han hela världen. När han gjort detta, kommer han att överlämna makten till muslimerna.

Kort sagt är detta deras filosofi, över muslimernas politiska återuppblomstrande och överlägsenhet. Den frikänner Muslimerna totalt från att föra någon som helst politisk kamp. De, som nu solar sig i säkerheten att de kommer att ära jorden utan att röra en muskel, kan inte finna någon anledning att befatta sig med politiska tankar och handlingar. De lever i lycklig okunnighet om sitt förfall och förnedring. För, oberoende av allt annat, vet de helt säkert, att den lyckliga stunden inte är långt borta när en gudomlig gestalt nedstiger från himmelen och löser upp erövrarens stridståg. Han skall dräpa svinen. Han skall förstöra korset. Han skall kuva Östs och Västs makt. Sedan vinkar han åt de väntande muslimska massorna och säger: "Kom hit ni Guds soldater; kom hit ni rättfärdiga. Kom och tag makten över jordens konungadöme." Detta är den stridslystna synen på muslimernas pånyttfödelse, vilken Ahmadiyya-muslimerna finner motbjudande. De kan helt enkelt inte instämma i den i dess råa bokstavliga förklaring.

Härefter kommer icke-Ahmadiyya-muslimernas föreställning 'om Islams ekonomiska återuppblomstrande. De andra sekternas lärde män har den åsikten, att hjälpmedlet för muslimernas ekonomiska tillstånd inte ligger i kamp och offer utan i Imam Mahdis framträdande. Denna Imam Mahdi kommer att vara samtida med Messias. Hans allra viktigaste uppgift vid ankomsten skall vara en gränslös givmildhet mot världens muslimer. Hans frikostighet skall vara obegränsad; hans generositet skall trotsa all beskrivning. Detta överväldigande överflöd skall vida överträffa muslimernas förmåga att skörda och förvara det. Slutligen kommer av strävan efter guld och ägodelar att upphöra. Detta är

botemedlet såsom några föreställer sig det, för allting, för den Islamiska världens ekonomiska motgångar. Enligt denna tro är Imam Mahdis framträdande i sig själv svaret på muslimernas ekonomiska misär. Svett, tårar eller hårt arbete behövs ej. Jordens skatter behöver ej utforskas, ej heller atomens kärna, ej heller behöver man utforska rymdens hemligheter. Varken ansträngning, industri eller uppfinningsrikedom behövs. Allt som behövs är Mahdis ankomst. Här skiljer vi oss och, vi Ahmadiyya-muslimerna finner denna uppfattning barnslig, grov och oacceptabel.

Den korrekta tolkningen enligt Ahmadiyya-muslimerna

Fastän Ahmadiyya-muslimernas samfund inte på något sätt förkastar profetierna om Messias nedstigande och Mahdis framträdande, betonar man starkt att tyda dessa bokstavligt är höjden av naivitet och okunnighet. Vi tror, att det är resultatet av att inte helt förstå den Helige Profetens upphöjda ställning, som ett sådant allvarligt misstag med att förstå hans djupa och filosofiska budskap har gjorts. Människor med insikt och vishet använder ofta liknelser och allegorier för att teckna spörsmål av sådan stor betydelse, men ett ytligt öga kan inte uppfatta dessa spörsmåls mening.

Ahmadiyya-muslimerna tror, att hela raden av spörsmål som omfattar Messias, Antikrist och hans åsna är allegoriska. Därför är Messias inte den profeten som sändes till Israeliterna. Ahmadiyya-muslimerna tror, att Jesus Kristus dog en naturlig död efter att ha överlevt tortyren på korset. Profetians Messias skulle i själva verket vara en ny person, som skulle födas bland den Helige Profeten Muhammads anhängare. På några utmärkande drag och kvaliteter, som han skulle dela med Jesus, skulle han givas titeln "Messias, Marias son" på samma sätt som en stor dramatiker kallas Shakespeare. Även

referensen till korset är en liknelse. Messias skulle inte bokstavligt gå omkring och förstöra kors; han skall besegra den kristna tron med stark bevisföring och mäktiga argument. Därför står förstörelsen av korset för kristendomens ideologiska tillbakagång. På samma sätt bör ordet "svin" inte tas i dess bokstavliga mening. Ordet innebär västvärldens kulturella orenhet, som förvandlar män till djuriska varelser. Ordet svin står för den sk sexuellen anarki, som sveper över Amerika och Europa. Det står för den vämjeliga sedeslösheten, som även kräver oskyldiga barn till sina offer. Traditionerna förmedlade helt bestämt inte, att Messias skulle infånga hjordar av vildsvin eller domesticerade grisar. Det vore en helt främmande bild av en Guds profet. Det påminner hellre om Ajax, en hjälte från den grekiska mytologin, som skar boskapshjordar och fårscockar i bitar i den vansinniga tron, att de var den grekiska arme'ns huvudmän.

Även Antikrist liksom Messias, korset och svinen är symbolisk. Han symboliserar en stor och mäktig nation, som inte endast regerar över jorden utan även över universum. Korset och svinen är i verkligheten symboler, som tillhör detta folk. Traditionerna säger, att Antikrists högra öga skall vara blint, men hans vänstra skall vara stort och klart. Detta är en symbolisk beskrivning av det faktum, att fastän detta folk är utan andligt ljus skall dess kunskaper och insikter i världsliga ting vara stora.

Slutligen anser Ahmadiyya-muslimerna, att Antikrists åsna också är en symbol som användes för att beskriva kommande dagars transportmedel. Alla kännemärken på denna åsna är utan undantag identiska med de motorfordon som väst uppfunnit. Tänk på åsnans attribut såsom traditionen beskriver dem. Den skall äta eld, förflytta sig över land, över hav och i luften; dess hastighet skall vara så stor att den

tillryggalägger en flera månaders resa på några timmar; dess ryttare skall ej resa på dess rygg utan vara passagerare i dess mage, vilken skall tändas, den skall ange sin avgång och be de åkande taga plats. Uppfyllelsen av dessa ting med en sådan förunderlig exakthet är ett strålande vittnesbörd om den Helige Profeten Muhammads, frid vare med honom, sanning.

Enligt Ahmadiyya-muslimerna är även profetierna, som relaterar till Imam Mahdis ankomst, symboliska. Rikedomen, som han skall distribuera bland muslimerna, är rikedom av andlig kunskap och vishet och inte världslig rikedom. Att några avvisar mottagandet av denna, visar ytterligare på vilken slags rikedom det är fråga om; ty människan är aldrig övermått på materiell rikedom; det är endast andliga skatter hon avvisar.

Ahmadiyyat förkastar alltså filosofin om Islamisk pånyttfödelse på det sätt som ovan förklarats och såsom andra Islamiska sekter förkunnat. Ahmadiyyat anser, att denna filosofi är i strid med det äkta syftet av den Quraniska läran och är stryd med profeternas historia och framför allt med den Helige Profeten Muhammads (frid vare med honom) påvisade handlingar. Ahmadiyyat undviker detta ideologiska opium, vilket vaggar folk till överksamhet och leder dem in i en värld av låtsaslek och fantasi.

Ahmadiyya-filosofin om religions pånyttfödelse

Denna filosofi skiljer sig inte från den som är alla religioners gemensamma arv. Detta är den enda filosofi som historien stödjer. Fastän den Heliga Skrift och legenderna nämner många som uppstigit till himmelen, finns inte ett enda exempel eller en enda redogörelse efter Adams födelse på någon av dessas kroppsliga återvändo till jorden.

Oavsett att det finns skillnad i tillkännagivandena om uppstigande till himmelen, finns det alltså ingen som rapporterats ha återvänt till jorden efter ett långt försvinnande. Reformatorer har alltid dykt upp ur odinära folk och de har alltid avvisats och hånats av människorna. Aldrig någonsin har några högtidliga bågar upprests för att välkomna dem. Inga blomsterkransar har överlämnats. Inga lampor har tänts för att sprida glädjande glans. Tvärtom har dessa som kommit i Guds namn förföljts för att ha begått detta "brott". Deras väg har beströtts med törnen. Aska har hopats över deras huvuden och stenar har kastats mot dem. De har krönts med törnekrona. Varje tänkbar pina har åsamkats dem. Ni ser dem nu återvända från staden av Taif badad i blod från huvud till fot. Ni ser dem igen i slagfält av Uhad halvdöda på sina sår, begravda under kroppar tillhörande dem som givit sina liv för dem.

Ni kommer att finna att deras följeslagare lider samma öde. Varje tänkbar plåga utövas på dem. I fötterna släpas de genom gropiga gränder. De tvingas ligga i brännande sand under en sjudande sol. De kastas på glödande kol och hålls där tills glöden dött.

De kastas ut ur sina hem. De drives i exil. De hotas av svält. Svärd riktas mot dem. Män tas från sina hustrur och hustrur från sina män. Föräldrar berövas sina barn. Varje rättighet, som livet förlänar, förnekas dem. De tillåtes varken att bedja eller bygga moskéer. De berövas rätten att bekänna sin tro. De tillåtes inte ens en gång att nämna sin tro. Således gives människan ett nytt andligt liv. Detta är vägen som leder till religionens pånyttfödelse. Detta är undret vi ser verka i den Helige Profeten Muhammads, frid vare med honom, liv och i varje profets liv före honom. Det är genom att beträda denna farliga väg, som profeterna alltid har återuppväckt sitt folk. Detta är filosofin om religionernas pånyttfödelse alltsedan

Adams tid till den Helige Profetens, frid vare med honom. När det nu är så hur kan vi då acceptera, att den Allsmäktige har beslutat ändra denna okränkbara och gamla och ärevördiga konvention? Hur kan vi då acceptera, att muslimerna skall ärva jorden utan att utgjuta en droppe av sitt blod och utan att göra någon kraftansträngning? Hur kan vi tro, att de skall lyckas utan att beträda offervägen? Det har aldrig hänt tidigare och det kommer aldrig att hända någonsin. Den utlovade Messias, den helige grundaren av Ahmadiyya-muslimska samfundet, fastställer denna eviga och evinnerliga sanning, när han varnar folket:

"Det har inte funnits någon profet som man inte skrattat åt. Därför skulle människorna skratta åt den utlovade Messias.

Den Allsmäktige säger:

يَحْسِرَةٌ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

Ack(Mina) tjänare !Det kommer icke ett sändebud till dem utan att de hånar hånom. (36:29)

Det är följaktligen ett tecken från Gud att varje profet hånas. Vem kan nu håna en person som kroppsligen nedstiger från himmelen i änglars sällskap mitt i en väntande folkmassa? Den vise kan därför inse att den utlovade Messias kroppsliga nedstigande från himmelen är en falsk tro. Kom ihåg att ingen kommer att nedstiga från himmelen. Alla, som opponerar sig mot mig och nu lever, skall dö, ingen bland dem kommer att se Jesus, Marias son, nedstiga från himmelen. Även deras barn och barnbarn skall dö och Marias son kommer fortfarande inte att ha återkommit. Sedan skall Gud fylla deras hjärtan med fruktan över att korsets segertid är över och ändå har Jesus, Marias son, inte kommit tillbaka från himmelen. Den

förståndige blir då trött på denna tro och innan tre århundraden har gått från denna dag skall muslimer och kristna på samma sätt med avsmak och förtvivlan överge denna felaktiga troslära. Det skall endast finnas en religion i världen och endast en ledare.

Jag har endast kommit för att så frön. Dessa frön har såtts av min hand. De skall nu växa och bära frukt och det finns ingen makt på jorden som kan skada dem. (Tazkarat-ul-Shahdatain s 64-65)

Varje klarsynt person kan från denna jämförelse se, att Ahmadiyyas ståndpunkt baseras på religionernas historia, medan dess motståndares filosofi är mytisk och bestrider historien om religionspånyttfödelse. Vi erfar från historien, att alla, som Gud utnämnt, konfronterades med oppositionsstorm. Alla profeter kom med budskap om sanning och evigt liv men motsades av dem som föredrog falskhet framför sanning och andlig död framför andligt liv. Detta är förloppet för religionernas födelse. När orenhet och förvanskning kom in i religionerna, tog även deras återfödelse samma bana. Reformatorerna som sänts av Gud led på samma sätt som profeterna lidit. När helst den Allsmäktige valde att återuppväcka ett folk andligt, delades det i två grupper de som såg sanningen och de som bestred den. Ingen grupp ändrade någonsin sin påvisade inställning. Den Helige Koranen beskriver detta ofta återkommande kretslopp på ett ytterst effektivt och rörande sätt. Ett studium av Koranen visar att:-

a) Religioner födes och återuppväckes genom gudomligt utvalda reformatorer. De lärde har aldrig någonsin förändrat en religion genom konferenser och överläggningar.

b) De gudomligt utvalda reformatörerna har oföränderligt förkastats av sitt folk och hotats med arrogans och förakt.

c) Sådana reformatörer bekämpas alltid med våld. De anklagas för att förvanska sina förfäders religion. De brännmärkes som kättare och hålles skyldiga för apostasi.

d) Trosläran som motståndarna bekänner sig till föreskriver död eller förvisning som straff för apostasi. Reformatorerna erbjudes att välja antingen återvändande till fårahjorden eller landsförvisning, i annat fall hotas de med döden.

e) Reformatorerna förespråkar aldrig våld. Deras följeslagare påvisar orubblighet till en sådan hög grad, att de hellre landsförvisas eller låter sig dödas än avsvärja sig.

f) Reformatorerna lockar inte folk med löften om makt och hög ställning; de förvisar världslig ambition. De frestar inte människorna med rikedom; de inpräntar en offeranda. De rika, som tror, anser det vara deras lycka att ge sitt allt i Guds tjänst. De mäktiga skakar av sig maktens grånåt. Det är då den gudomliga försynen bedömer dem lämpliga att ta över världslig makt.

Detta är förloppet för folkens religionspånyttfödelse, som Koranen och «de Heliga Skrifterna avslöjar. Alla Profeter från Adam till den Helige Profeten Muhammad genomgick dessa faser. De gav sitt folk nytt liv genom att leda det över lidandets och offrandets väg. De lärde ut kärlek. De inpräntade kärlek till hårt arbete, kärlek till att uthärda mödor och oavbruten verksamhet. Det är denna revolutionära anda som andas liv i döda folk. Denna ofta påvisade och oföränderliga gudomliga lag är i överrenstämmelse med människans natur,

medvetenhet och intellekt. Det är denna lag, som Ahmadiyya-samfundet erkänner.

Som synes är Ahmadiyya-muslimska samfundets föreställning om religionernas pånyttfödelse inte en nymodig filosofi född av mänskligt intellekt. Den härstammar från den oavbrutna och oförändrade historiska processen som är helt exakt och riktigt bevarad i den Heliga Koranen. Den är grundad på de eviga principer och sanningar, som är grunden i varje sann religion. Koranen förkunnar t ex:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن
بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Det finns inget tvång i religionen. Den rätta vägen har sannerligen blivit tydligt åtskild från villfarelsen, så vem som än vägrar att låta sig ledas av dem, som överträder, och tror på Allah, har fattat tag i ett starkt handtag, som icke kan brytas. Och Allah är Allhörande, Allvetande." (2: 257)

يَحْسِرَةٌ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

"Ack (Mina) tjänare! Det kommer icke ett Sändebud till dem utan att de hånar honom." (36: 31)

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

"Allah förändrar förvisso icke ett folks tillstånd förrän de ändrar det som finns i sina hjärtan." (13: 12)

När profeten Shu'aib hotades av sitt folk:

لَنُخْرِجَنَّكَ يَشْعَبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا

"Vi skall driva ut dig från vår stad o Shu'aib och de troende (som är) med dig, om du inte återvänder till vår religion."

svarade han endast:

أَوْ لَوْ كُنَّا كَرِهِينَ

"Även om vi icke vill ?" (7:89)

Även Noaks folk hotade honom med stenande, om han inte avstod.

قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَه يَنْتَهُ يَنْتَهُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ

"De sade: Om du icke avstår O Noak, skall du förvisso bli stenad till döds." (26:117)

Denna behandling var endast ej reserverad för några få profeter. Koranen sammanfattar människornas attityd mot profeterna i dessa ord:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا

" Och de som icke trodde sade till sina Sändebud: Vi kommer förvisso att köra ut er ur vårt land om ni icke återvänder till vår religion." (14:14)

Abraham straffades för att ha frånträtt sina förrådars religion samt för att ha deklarerat sanningen. Ledarna gav utlopp för sin vrede genom att förkunna:

قَالُوا حَرْقُوهُ وَاَنْصُرُوا الْاِهْتَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ فَعَلِيْنَ

"De sade: Bränn honom och hjälp era gudar om ni (alls) ämnar göra (något)." (21:69)

Jesus Kristus fastspikades på korset därför att han var oense med de judiska skrifterna om tolkningen av Bibeln, fastän han öppet erkände:

"Tro ej att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla. Sannerligen säger jag er: innan himmelochjord förgår, skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå; inte förrän allt har skett." (Matt: 17-18)

Får jag påminna er om att den viktigaste skillnaden mellan Jesus Kristus och de judiska lärde var angående tolkningen av versen: "Och Elia upp- steg i en virvelvind till himmelen" (2 Konungar 2: 11). De lärda höll fast vid den bokstavliga och synbara innebörden av versen. De trodde, att Elia kroppsligen skulle nedstiga från himmelen före Kristi ankomst. Jesus Kristus å andra sidan försäkrade, att detta var en allegori, att språket var symboliskt och inte bokstavligt. Han förklarade, att Sakarias son, Johannes, var Elias som skulenedstiga från himmelen. Jesus visste helt säkert, att Johannes var född på jorden och helt säkert inte ned- stigit från himmelen. Som svar på frågan "Varför säger då Skrifterna att Elias måste komma först", svarade han:

"Han svarade: 'Visst skall Elia komma och återställa allt. Men jag säger er att Elia redan har kommit, och de kände inte igen honom utan gjorde med honom som de ville. Så skall de också låta Människosonen lida. Då förstod lärjungarna att han talade om Johannes döparen.'" (Matt 17: 11-13)

Slutligen och högt över allt annat var den Helige Profeten Muhammads, frid vare med honom, lidande. Hans egna ord: "Ingen profet har lidit så mycket som jag."

Därför lär oss religionernas historia, att profeter alltid har varit vanliga mänskliga varelser. De nedstiger inte från himmelen som hjältar i någon mystisk berättelse. De har alltid lidit vedermödor och påfrestningar. Deras följeslagare uppnår ära inte genom någon annans slit och knog utan genom eget svett och blod.